

PIIRROS ULRIKA KURKIMÄKI

ANTTU-HIIRI HAKKEE KOTTII

Muistelus

Kirjottanu: Pirjo Paavalniemi

Anttu-hiiri kulkkee tietä pitkän. Hän on vaeltanu jo pitkän matkan. Anttu on kulkulainen, eikä Antula ole koskaan ollu ommaa kottii. Anttu seisattaa ja huokkaa raskaasti.

- Huh, huh! Kyllä se on kova homma aina tyhä matkustaat. Mieki halluisin jo ihan oikeen kodin!

Mutta Antula on yksi propleemi. Hän ei tiedä minkälainen on oikee koti.

Niinpä Anttu päättää kyssyyt appuu linnulta, jolla on pesäpönttö suuressa pötäjässä.

- Hyvää päivää, lintu! Sulla se on fiini pesä. Saatatko sie muistela mulle minkälainen on oma koti ja miten mie saatan sen löytää?

- Jo vain, Anttu, vastaa lintu. Kodissa häytyy olla passeli ovi, josta sieki mahdut sisäle. Silloin sinne on aina hyvä tulla. Semmosta paikkaa sie hädyt hakkeet.

- Sen mie häydyn muistaat, ilahtuu Anttu. Kiitoksii ja hyvästi!

Anttu jättää hyvästit linnule ja

kulkkee etheenpäin.

Sitte Anttu näkkee tien vierellä lammasnavetan ja sielä sisälä lamphaan. Anttu päättää kyssyyt lamphaalta neuvvoo.

- Hyvää päivää, lamma! Sulla se on fiini navetta. Saatatko sie muistela mulle minkälainen on oma koti ja miten mie saatan sen löytää?

- Jo vain, Anttu, vastaa lamma. Kodissa häytyy olla passeli klasi, josta aurinko paistaa sisäle. Silloin sielä on hyvä olla. Semmosta paikkaa sie hädyt hakkeet.

- Sen mie häydyn muistaat, ilahtuu Anttu. Kiitoksii ja hyvästi!

Anttu jättää hyvästit lamphaale ja kulkkee etheenpäin.

Anttu tulee pellon laithaan ja näkkee pellola navetan ja navetassa lehmän. Anttu päättää kyssyyt lehmältä neuvvoo.

- Hyvää päivää, lehmä! Sulla se on fiini navetta. Saatatko sie muistela mulle minkälainen on oma koti ja miten mie saatan sen löytää?

- Jo vain, Anttu! vastaa lehmä. Kodissa häytyy olla iso laattii, neljä seinää ja hyvää ruokkaa. Semmosta paikkaa sie hädyt hakkeet.

- Sen mie häydyn muistaat, ilahtuu Anttu. Kiitoksii ja hyvästi!

Anttu jättää hyvästit lehmäle ja kulkkee etheenpäin.

Sitte Anttu tulee siihen kohthaan törmää, missä Aimari-hiiri assuu. Aimarin kothiin mennee pieni, soma ovi. Siitä Anttuki mahtuu hyvin kulkemhaan. Anttu mennee sisäle. Aimarin lomassa Anttu näkkee kunka aurinko paistaa sisäle pienestä klasista. Se lämmitää mukavasti. Lomassa on iso laattii, neljä seinää ja keskelä lomaa suuri pöytä. Pöydälä on paljon hyvää ruokkaa: on veli, leippää, kakkoo, kaffii ja vaikka mitä sorttii. Sitte Anttu näkkee Aimarin, joka istuu soutotoolissa ja on surulisen näkönen.

- Hyvää päivää, Aimari! Miksi sie olet niin surulinen? ihmettelee Anttu.

- No, ko mieki halluisin ihan oikeen kodin! parkasee Aimari.

- Mutta sullahan on koti, ja täälä on kaikkee, mitä kodissa häytyy olla, sannoo Anttu.

- Ei ole! Ei tämä ole oikee koti ko mulla ei ole täälä kamraattii, valittaa Aimari. Kukhaan ei käy minun tykönä. Kukhaan ei tule syömhään minun kans hyvää ruokkaa!

Sitte Aimari alkaa itkemhään. Anttu istattaa toisheen soutotooliihin ja alkaa soutamhaan. Sitte Anttu tuumaa Aimarille:

- Kuule, Aimari, mie halluun olla sinun kamraatti.

Aimari ilahtuu:

- Sie se olet oikee kamraatti, Anttu, sie saatat assuut täälä minun kans!

- Mie kans pidän, ette mieki olen löytäny hyvän kamraatin – niin, ja ihan oikeen kodin, tuumaa Anttu.

Anttu ja Aimari soudethaan yhdessä soutotoolissa ja naurethaan. Het olhaan iloiset. Anttu on löytäny kodin ja Aimari on löytäny kamraatin. Niinpä het syödhään hyvää ruokkaa ja ryyppähään kaffii.